

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 351/2015-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. júna 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], maloletého [REDAKOVANÉ] a maloletej [REDAKOVANÉ], všetci bytom [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátkou JUDr. Tijanou Če

ezovou, Drieňová 76/17, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 2 a 5, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 35 ods. 1, čl. 41 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 1, čl. 3, čl. 7, čl. 32 ods. 1 a 4, čl. 36 ods. 1, 2 a 3 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 5 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 2 ods. 1 a 2, čl. 3 ods. 1, 2 a 3, čl. 4, čl. 5, čl. 9 ods. 1, 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 18 ods. 1, 2 a 3, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 27 ods. 2, čl. 29, čl. 35 Dohovoru o právach dieťaťa a čl. 6 Európskeho dohovoru o výkone práv detí uzneseniami Okresného súdu Bratislava V č. k. 20 P 287/2014-13 z 11. augusta 2014, č. k. 20 P 325/2012-931 z 19. augusta 2013 a č. k. 8 C 422/2009-335 z 12. októbra 2011, uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 11 CoP 448/2014-36 z 10. októbra 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 42/2015 z 19. februára 2015 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDAKOVANÉ], maloletého [REDAKOVANÉ] a maloletej [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. apríla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ“ alebo „otec maloletých detí“), maloletého [REDAKOVANÉ] a maloletej [REDAKOVANÉ], všetci bytom [REDAKOVANÉ] (spolu ďalej len „sťažovatelia“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpených advokátkou JUDr. Tijanou Čečezovou, Drieňová 76/17, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 2 a 5, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 35 ods. 1, čl. 41 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 1, čl. 3, čl. 7, čl. 32 ods. 1 a 4, čl. 36 ods. 1, 2 a 3 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 6, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 5 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol k dohovoru“), čl. 2 ods. 1 a 2, čl. 3 ods. 1, 2 a 3, čl. 4, čl. 5, čl. 9 ods. 1, 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 18 ods. 1, 2 a 3, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 27 ods. 2, čl. 29, čl. 35 Dohovoru o právach dieťaťa a čl. 6 Európskeho dohovoru o výkone práv detí uzneseniami Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) č. k. 20 P 287/2014-13 z 11. augusta 2014, č. k. 20 P 325/2012-931 z 19. augusta 2013 a č. k. 8 C 422/2009-335 z 12. októbra 2011, uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 CoP 448/2014-36 z 10. októbra 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 42/2015 z 19. februára 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ [REDAKOVANÉ], otec maloletých sťažovateľov, je, resp. bol, účastníkom konaní vedených okresným súdom pod:

- sp. zn. 8 C 422/2009 o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode v procesnom postavení odporcu,
- sp. zn. 20 P 287/2014 o návrhu otca (sťažovateľa) na nariadenie predbežného opatrenia,
- sp. zn. 20 P 325/2012 o úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode v procesnom postavení odporcu.

V konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 422/2009 okresný súd uznesením č. k. 8 C 422/2009-335 z 12. októbra 2011 nariadil znalecké dokazovanie v odbore psychológie, odvetví klinickej psychológie detí a klinickej psychológie dospelých a vykonaním znaleckých úkonov poveril Psychiatrickú nemocnicu Philippa Pinela [REDAKOVANÉ]. Následne uznesením č. k. 8 C 422/2009-738 z 22. augusta 2012 vylúčil ustanoveného znalca z vypracovania znaleckého posudku a uznesením č. k. 20 P 325/2012-931 z 19. augusta 2013 poveril vypracovaním znaleckého posudku znalca v odbore psychológie, odvetví klinickej psychológie detí Mgr. Martina Balka. Uznesením č. k. 20 P 287/2014-13 z 11. augusta 2014 okresný súd návrh sťažovateľa (otca maloletých detí) v časti zrušenia rozhodnutí súdu o znaleckom dokazovaní č. k. 8 C 422/2009-335 z 12. októbra 2011 a č. k. 20 P 325/2012-931 z 19. augusta 2013 zamietol a v prevyšujúcej časti návrhu (na nariadenie predbežného opatrenia) konanie zastavil.

Proti tomuto uzneseniu okresného súdu č. k. 20 P 287/2014-13 z 11. augusta 2014 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 11 CoP 448/2014 z 10. októbra 2014 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 42/2015 z 19. februára 2015 odmietol.

Sťažovatelia v sťažnosti okrem podrobného opisu skutkového stavu veci uvádzajú:

„Súd v č. k. 20P/287/2014-13 zamietol Návrh sťažovateľa na zrušenie nezákonných uznesení o znaleckom dokazovaní č. k. 8C/422/2009-335 zo dňa 12. 10. 2011 a 20P/325/2012-931 s tvrdením, že je nedôvodný s poukazom na to, že ide o rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania, t. j. s poukazom na slovenskú legislatívu. Okresný súd Bratislava V tak nerešpektuje Ústavu SR, čl. 7 ods. 2 a ods. 5 – dodržiavanie medzinárodných dohovorov, ktorými je SR viazaná, ako aj nerešpektuje viazanosť súdu rozhodnutím vyšších súdov a nerešpektuje ani zákonnú povinnosť v každom súdnom konaní zistiť Slobodný názor dieťaťa podľa čl. 12 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa v zmysle ustanovení Všeobecného komentáru č. 12 OSN k čl. 12 Dohovoru o právach dieťaťa a rovnako súd nerešpektuje rozsudok odvolacieho súdu v č. k. 8Co/337/2010 zo dňa 8. 2. 2011, ktorým odvolací súd vyslovil právny názor, aby sa súd vysporiadal s posudkom č. 19 PhDr. Borzovej a ani súd nerešpektuje uznesenie Najvyššieho súdu SR v č. k. 5Cdo/297/2012 v prijatom Dovolaní sťažovateľa, ktorým bolo preukázané porušenie zákona a konania súdu a odvolacieho súdu – nesúladneho s Ústavou SR v napádaných uzneseniach v č. k. 5Cdo/297/2012.“

Podľa názoru sťažovateľov „... súd vydal uznesenie č. k. 8C/422/2009-335 nezákonne, skôr, ako umožnil účastníkom konania, t. j. sťažovateľovi a sťažovateľovi v 2. rade a sťažovateľovi v 3. rade sa vyjadriť k osobám znaleckej organizácie PNPP Pezinok, ktoré majú vykonať znalecké dokazovanie, pričom PNPP nemala mená týchto osôb zverejnené v registri znalcov MS SR, keďže nedisponovala znalcami z Odboru Klinická psychológia. Určenie znalca len názvom znaleckej organizácie je odopretie možnosti účastníka konania vyjadriť sa k osobe znalca...

Pred vydaním uznesenia o nariadení znaleckého dokazovania v č. k. 8C/422/2009-335 zo dňa 12. 10. 2011 súd nezistil Slobodný názor maloletých detí, sťažovateľa v 2. rade a sťažovateľa v 3. rade a preto je uvedené uznesenie nezákonné a neprávoplatné a sťažovateľ a sťažovateľ v 2. rade a sťažovateľ v 3. rade žiadajú v zmysle § 38 a § 39 Všeobecného komentáru č. 12 o jeho zrušenie.

Pred vydaním uznesenia o nariadení znaleckého dokazovania v č. k. 20P/325/2012-931 zo dňa 19. 8. 2013 súd nezistil Slobodný názor maloletých detí, sťažovateľa v 2. rade

a sťažovateľa v 3. rade a preto je uvedené uznesenie nezákonné a neprávoplatné a sťažovateľ a sťažovateľ v 2. rade a sťažovateľ v 3. rade žiadajú v zmysle § 38 a § 39 Všeobecného komentáru č. 12 o jeho zrušenie...

Súd opakovane vydal nezákonné uznesenie č. k. 20P/325/2012-931 skôr, ako umožnil podľa názoru sťažovateľa účastníkom konania sa k osobám znalcov vyjadriť.“.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovatelia uvádzajú: «Krajský súd v Bratislave uznesením dňa 11. októbra 2014 sp. zn. 11 CoP/448/2014 napadnuté uznesenie súdu 20P/287/2014 potvrdil. Krajský súd opakovane počas doby 5 rokov koná v odvolacích konaniach sťažovateľa nesúladne s Ústavou SR, kedy na str. 1 v poslednom odstavci odôvodňuje svoje rozhodnutie: „Predmetnými rozhodnutiami súdu bolo nariadené znalecké dokazovanie, čo je dôkaznou činnosťou súdu, zároveň v tomto prípade vedením konania, ktorého zrušenie nemožno iniciovať návrhom na nariadenie predbežného opatrenia“. Uvedené odôvodnenie odvolacieho súdu je dôkazom, že odvolací súd sa odvolaním navrhovateľa dôkladne a dostatočne nezaoberal, pretože sťažovateľ nepodal návrh na zrušenie uznesení o znaleckom dokazovaní v predbežnom opatrení!. Navrhovateľ podal samostatný Návrh na zrušenie nezákonných uznesení o znaleckom dokazovaní na jednom dokumente pre príčinnú súvislosť podaní a to:

Návrh na predbežné opatrenie podľa § 75 písm. a), § 76 písm. a), b), f) O. s. p. a Opakovaný Návrh na zrušenie nezákonných uznesení o nezákonnom znaleckom dokazovaní...

Krajský súd ani v jednom z doterajších rozhodnutí si nesplnil zákonnú povinnosť a nezistil Slobodný názor maloletých detí podľa čl. 12 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa, čo podľa ustanovení § 38 a § 39 Všeobecného komentáru č. 12 OSN k čl. 12 – Právo dieťaťa byť počuté – Dohovoru o právach dieťaťa je dôvodom na zrušenie týchto nezákonných a neprávoplatných rozhodnutí krajského súdu.

Odvolací súd podľa názoru sťažovateľa: a) uvádza nepravdivé údaje a b) v prípade ak by sa odvolaním sťažovateľa dôkladne zaoberal, nadobudol by vedomosť, že sťažovateľ sa vo svojom návrhu domáha, aby súd zobral na vedomie a prihliadol na rozsudok vyššieho tj. odvolacieho súdu, tj. č. k. 8Co/337/2010 vyhlásený dňa 8. 2. 2011, ktorým vyslovil odvolací

súd svoj právny názor, aby sa súd vysporiadal s návrhom otca na striedavú starostlivosť alebo zverenie maloletých detí do starostlivosti otca. Tvrdenie odvolacieho súdu, že sťažovateľ žiada zverenie maloletých detí do svojej starostlivosti je nepravdivé a odvolací súd tak hľadá opakovane skutočnosti na odôvodnenie svojho právne nepodloženého a nelogického rozhodnutia bez dostatočného odôvodnenie svojich názorov.»

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľa uvádzajú: «Pre identifikovanie miesta pobytu maloletých detí [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] výrokom: „bývajúcich u matky“ neexistuje žiadne právoplatné rozhodnutie súdu SR, ktoré by oprávňovalo Najvyšší súd SR k takémuto výroku ani žiadne právoplatné rozhodnutie súdu SR, ktoré by oprávňovalo matku maloletých detí k zadržiavaniu maloletých detí ich matkou mimo domova maloletých detí v mieste ich trvalého bydliska...

Najvyšší súd tak nevykonal žiadne šetrenie rodinných, sociálnych a bytových pomerov, nesplnil si svoju zákonnú povinnosť v zmysle čl. 7 ods. 2 a ods. 5 Ústavy SR, nezistil Slobodný názor maloletých detí – sťažovateľa v 2. rade a sťažovateľa v 3. rade a uspokojil sa s nezákonným uznesením o ustanovení kolízneho opatrovníka v konaní č. k. 20P/287/2014, v ktorom súdna úradníčka uvádza: deti trvalé bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] /trvalé bydlisko sťažovateľa a maloletých detí/, t. č. [REDAKOVANÉ] /trvalé bydlisko matky maloletých detí...

Najvyšší súd tak spoločne s Odvolacím súdom a súdom umožňuje matke maloletých detí protiprávne odlúčenie sťažovateľa v 2. rade a sťažovateľa v 3. rade z domova v mieste trvalého bydliska, čím Najvyšší súd týmto nezákonným výrokom umožňuje:

- Obmedzovanie slobody sťažovateľa v 2. rade – nezákonne zapísaného a zadržiavaného vo výkone povinnej školskej dochádzky v ZŠ Tbiliská č. 4, Bratislava Rača a sťažovateľa v 3. rade – nezákonne zapísaného a zadržiavaného vo výkone povinnej predprimárnej výchovy v MŠ Gelnická č. 4, Bratislava Rača
- Obmedzovanie slobody pobytu sťažovateľa v 2. rade a sťažovateľa v 3. rade
- Poškodzovanie cudzích práv – porušovaniu rodičovských práv sťažovateľa a jeho rodiny v prístupe k maloletým deťom a výkonu rodičovských práv a povinností

- *Porušovaniu práv sťažovateľa v 2. rade a sťažovateľa v 3. rade v bránení v rovnocennej starostlivosti oboma rodičmi*
- *Porušovaniu práv sťažovateľa v 2. rade a sťažovateľa v 3. rade – maloletých detí, podľa čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa – porušovaniu Práva na domov a Práva na rodinný život v zmysle ustanovení Všeobecného komentáru č. 14 OSN k čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa – Najlepšie záujmy dieťaťa.»*

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľa žiadajú, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„*Ľudské práva [redacted], otca maloletých detí a ľudské práva maloletého [redacted] a [redacted] a Práva dieťaťa upravené Podľa čl. 1 odst. 2; čl. 2 odst. 2; čl. 12 odst. 1 a odst. 2; čl. 7 odst. 2 a odst. 5; čl. 12 odst. 1 a odst. 2; čl. 16 ods. 1; čl. 19 ods. 2; čl. 35 odst. 1; čl. 41 odst. 1 a odst. 4; čl. 46 odst. 1 a odst. 2; a čl. 48 ods. 1 a odst. 2 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie práv podľa medzinárodných dohovorov: Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd čl. 6, čl. 8, čl. 13, čl. 14 a Protokol č. 7 čl. 5 a Listiny základných ľudských práv a slobôd čl. 1; čl. 3; čl. 7; čl. 32 odst. 1 a odst. 4; čl. 36 odst. 1, ods. 2 a ods. 3; a čl. 37 odst. 3 a čl.6 Dohovoru o výkone práv detí ako aj porušenie Práv dieťaťa podľa čl. 2 odst. 1 a odst. 2; čl. 3 odst. 1, odst. 2 a odst. 3; čl. 4; čl. 5, čl. 9 odst. 1, odst. 2 a ods. 3, čl. 12 odst. 1 a 2, čl. 13, čl. 16 odst. 1 a odst. 2, čl. 18 odst. 1, odst. 2 a odst. 3, čl. 19 odst. 1 a odst. 2; čl. 27 odst. 2, čl. 29, čl. 35, Dohovoru o právach dieťaťa rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. 10. 2014, sp. zn. 11COP 448/2013 -36 Okresného súd Bratislava V, vydané dňa 11. 08. 2014, sp. zn. 20P 287/2014-13 Najvyššieho súdu SR, vydané dňa 19. 02. 2015, sp. zn. 3Cdo 42/2015 Okresného súdu Bratislava V, vydané dňa 12. 10. 2011, sp. zn. 8C/422/2009-335 Okresného súdu Bratislava V, vydané dňa 19. 8. 2013, sp. zn. 20P/325/2013-931 porušené boli.*

Zrušuje sa Uznesenie Najvyššieho súdu SR, vydané dňa 19. 02. 2015, sp. zn. 3Cdo 42/2015 Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. 10. 2014, sp. zn. 11COP 448/2013-36 Okresného súd Bratislava V, vydané dňa 11. 08. 2014, sp. zn. 20P 287/2014-13 Okresného súd Bratislava V, vydané dňa 12. 10. 2011, sp. zn. 8C-

422/2009-335 Okresného súd Bratislava V, vydané dňa 19. 8. 2013, sp. zn. 8C-325/2013-931.

Krajský súd v Bratislave je povinný sťažovateľovi uhradiť trovy konania v sume 296,44 EUR na účet jeho právneho zástupcu, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohoto nálezu. [REDAKOVANÉ], otcovi maloletých detí a maloletému [REDAKOVANÉ] a maloletej [REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 117 000,- EUR (slovom stosedemnásttisíc EUR), ktoré je Najvyšší súd Bratislava povinný [REDAKOVANÉ] vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu označených základných práv a práv podľa ústavy, listiny, dohovoru, protokolu k dohovoru a Dohovoru o právach dieťaťa uzneseniami okresného súdu č. k. 20 P 287/2014-13 z 11. augusta 2014, č. k. 20 P 325/2012-931 z 19. augusta 2013 a č. k. 8 C 422/2009-335 z 12. októbra 2011

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovatelia sťažnosťou napádajú uznesenia okresného súdu č. k. 20 P 287/2014-13 z 11. augusta 2014, č. k. 20 P 325/2012-931 z 19. augusta 2013 a č. k. 8 C 422/2009-335 z 12. októbra 2011. Z priloženej dokumentácie vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 20 P 287/2014-13 z 11. augusta 2014 zamietol návrh sťažovateľa, ktorým sa domáhal zrušenia rozhodnutia okresného súdu o znaleckom dokazovaní č. k. 8 C 422/2009-335 z 12. októbra 2011 a č. k. 20 P 325/2012 z 19. augusta 2013, a v časti, ktorou sa opakovane domáhal nariadenia predbežného opatrenia, zastavil. Uznesením č. k. 20 P 325/2012-931 z 19. augusta 2013 okresný súd nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru

psychológie, odvetvia klinickej psychológie detí. Uznesením č. k. 8 C 422/2009-335 z 12. októbra 2011 okresný súd nariadil znalecké dokazovanie, pričom znaleckým dokazovaním poveril Psychiatrickú nemocnicu Philippa Pinela Pezinok.

Uzneseniami okresného súdu č. k. 20 P 325/2012-931 z 19. augusta 2013 a č. k. 8 C 422/2009-335 z 12. októbra 2011 bolo nariadené znalecké dokazovanie, čiže ide o uznesenia o vedení konania, ktoré nemožno napadnúť odvolaním. Vo vzťahu k týmto uzneseniam však majú/mali sťažovatelia na ochranu svojich práv v konaní pred súdom k dispozícii iné prostriedky ochrany (napr. námietku zaujatosti proti osobe znalca), a preto, aplikujúc princíp subsidiarity na vec sťažovateľov, ústavný súd konštatuje, že v danom prípade právomoc všeobecného súdu vylučuje právomoc ústavného súdu. Navyše ústavný súd pripomína, že ide o uznesenia, ktorými nebolo súdne konanie skončené, čo taktiež vylučuje, aby sa nimi ústavný súd zaoberal. Ústavný súd totiž vo svojej konštantnej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľov až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť.

Pokiaľ ide o uznesenie okresného súdu č. k. 20 P 287/2014-13 z 11. augusta 2014, ústavný súd zistil, že sťažovatelia využili svoje právo podať proti nemu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľov v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu označených základných práv a práv podľa ústavy, listiny, dohovoru, protokolu k dohovoru a Dohovoru o právach dieťaťa napadnutým uznesením krajského súdu

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne

nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno

posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že uvedený článok ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Sťažovatelia tvrdia, že napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu otca maloletých detí v časti zrušenia rozhodnutia súdu o znaleckom dokazovaní č. k. 8 C 422/2009-335 z 12. októbra 2011 a č. k. 20 P 325/2012-931 z 19. augusta 2013 a o zastavení konania v prevyšujúcej časti návrhu (o nariadenie predbežného opatrenia), došlo k porušeniu ich označených základných práv a práv podľa ústavy, listiny, dohovoru, protokolu k dohovoru a Dohovoru o právach dieťaťa.

V súvislosti s námietkami sťažovateľov ústavný súd považoval za potrebné poukázať na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, v ktorej sa okrem iného uvádza: „*Odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 2 písm. a/ O. s. p., vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie otca nie je dôvodné.*

Pokiaľ ide o časť návrhu otca na zrušenie nezákonných uznesení o nezákonnom znaleckom dokazovaní, a to uznesenia z 12. 10. 2011, č. k. 8C 422/2009-335 a uznesenie z 19. 08. 2013, č. k. 20P 325/2012-931 treba uviesť, že súdy v rámci zisťovania skutkového stavu, najmä v konaní starostlivosti o maloleté deti vykonávajú dokazovanie, v rámci ktorého si vytvárajú poznatky potrebné pre rozhodnutie vo veci. Prostredníctvom dokazovania súd zisťuje skutkový stav veci, z ktorého potom vychádza a ktorý následne hodnotí po právnej stránke. Zákon dáva do výlučnej právomoci súdu, aby posúdil, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nie, v konaní starostlivosti o maloleté deti je navyše povinnosť súdu aj bez návrhov účastníkov vykonať dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu, hoci ich účastníci nenavrhl (§ 120 ods. 1, 2 O. s. p.). Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky ktorými možno zistiť skutkový stav, najmä výsluch účastníkov, svedkov, znalecké posudky, vyjadrenia orgánov, právnických a fyzických osôb. Významným dôkazným prostriedkom je aj znalecké dokazovanie, prichádza do úvahy vtedy, ak rozhodnutie súdu závisí od skutočností, na ktoré treba odborné znalosti. O vykonaní dôkazu znaleckým posudkom súd rozhoduje uznesením, ktoré doručuje všetkým účastníkom konania, proti uzneseniu nie je možné podať odvolanie (§ 202 ods. 3 písm. a/ O. s. p.). Účastníci konania však môžu voči osobe znalca vzniesť námietku zaujatosti. O tejto námietke rozhoduje súd, ktorý o nariadení znaleckého dokazovania rozhodol (§ 17 ods. 1 O. s. p.). Vychádzajúc z obsahu spisu súd prvého stupňa v konám o rozvod manželstva nariadil znalecké dokazovanie, keďže pre posúdenie vhodnosti formy osobnej starostlivosti (obaja rodičia žiadajú deti zveriť do svojej osobnej starostlivosti), je potrebné odborné posúdenie. Vzhľadom na vývoj vzťahov v rodine nariadenie znaleckého dokazovania sa javí zvlášť aktuálne, preto dôvody otca uvedené v jeho návrhu na zrušenie znaleckého dokazovania odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa vyhodnotil ako účelové. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že postup v konaní určuje súd, nie účastník konania. V tomto zmysle v rámci zisťovania skutkového stavu postupoval aj súd prvého stupňa, pričom aj z ust. § 202 ods. 3 písm. a/ O. s. p. podľa ktorého odvolanie proti uzneseniu nariadení znaleckého dokazovania nie je prípustné, jednoznačne vyplýva, že rozhodnutie o tom, aký dôkaz súd vykoná, je v jeho právomoci.

S poukazom na uvedené súd prvého stupňa správne postupoval, keď návrh otca na zrušenie uznesení o znaleckom dokazovaní zamietol, rovnako správne je rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým zastavil konanie o zvyšnom návrhu otca v zmysle § 104 ods. 1 O. s. p. Z obsahu návrhu otca je zrejmé, že ide o totožný opakovaný návrh otca na nariadenie predbežného opatrenia, o ktorom bolo už predchádzajúcimi rozhodnutiami súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu rozhodnuté, v dôsledku čoho pri rozhodovaní o každom následnom opakovanom a obsahovo totožnom návrhu otca na nariadenie predbežného opatrenia prichádza do úvahy v rámci skúmania podmienok konania v zmysle § 103 O. s. p. aplikácia ust. § 159 ods. 3 O. s. p., vedúca k zastaveniu konania podľa § 104 ods. 1 O. s. p.

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je vecne správne, preto ho odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.“

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s odvolaním sťažovateľa – otca maloletých detí, s ktorého argumentáciou sa nestotožnil, a preto odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil. Napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a označenými základnými právami a právami podľa ústavy, listiny, dohovoru, protokolu k dohovoru a Dohovoru o právach dieťaťa, ktorých porušenie sťažovateľa namietajú, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu označených základných práv a práv podľa ústavy, listiny, dohovoru, protokolu k dohovoru a Dohovoru o právach dieťaťa napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. OSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až písm. g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 239 ods. 1 a 2 OSP.

V tejto súvislosti ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

Z už uvedeného (pozri najmä časť I tohto uznesenia) vyplýva, že podľa tvrdenia sťažovateľov k porušeniu ich označených základných práv a práv podľa ústavy, listiny, dohovoru, protokolu k dohovoru a Dohovoru o právach dieťaťa došlo odmietnutím dovolania najvyšším súdom. V súvislosti s týmto tvrdením sťažovateľov ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorej sa okrem iného uvádza: *«Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník*

konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej len „§ 239 ods. 2 O. s. p.“) je dovolanie tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Dovolanie preto podľa citovaných ustanovení prípustné nie je.

Dovolanie otca by v danom prípade bolo procesne prípustné iba, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej len „§ 237 O. s. p.“). Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený

sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní ani najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z tohto ustanovenia nevyplýva.

Otec v dovolaní vyslovil nespokojnosť s právnym posúdením veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. d/ O. s. p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O. s. p. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p.

Najvyšší súd preto dovolanie otca odmietol ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O. s. p. a § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.).»

V nadväznosti na citované časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľmi, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie nimi (okrem iných) označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili

možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľom k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

Z citovaných častí napadnutého uznesenia možno vyvodiť, že najvyšší súd svoj záver, že dovolanie sťažovateľov v danom prípade nie je prípustné, primeraným spôsobom odôvodnil, pričom tento jeho záver nemožno považovať za arbitrárny. Ústavný súd pri preskúvaní napadnutého uznesenia nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. postup, ktorý by nemal oporu v zákone.

Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a označenými základnými právami a právami podľa ústavy, listiny, dohovoru, protokolu k dohovoru a Dohovoru o právach dieťaťa neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec už uvedeného ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 6 Európskeho dohovoru o výkone práv detí uzneseniami okresného súdu č. k. 20 P 287/2014-13 z 11. augusta 2014, č. k. 20 P 325/2012-931 z 19. augusta 2013 a č. k. 8 C 422/2009-335 z 12. októbra 2011, napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu poukazuje na to, že Európsky dohovor o výkone práv detí nebol Slovenskou republikou ratifikovaný a vyhlásený spôsobom ustanoveným zákonom. Predmetnom konaní pred ústavným súdom preto nemôže byť sťažnosť alebo časť

sťažnosti namietajúca porušenie práva priznaného Európskym dohovorom o výkone práv detí (m. m. II. ÚS 28/96, III. ÚS 16/06).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľov nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2015